

a rendőr fejét. Ez nem robbanószerkezet, szólalt meg végül a rendőr, majd úgy tett, mintha visszafojtaná az ásítást, pedig valójában nevetett.

Tovább hullott a hó, a belvárosban mégsem állt meg az élet. A rendőrök szerint nyugodtan elindulhatott volna autóval is az anyjához, de ő inkább sétált. Gyalog csak harminc perc, ekkora hóban negyven. A környékünkön egyre gyakoribbak a rongálások, a rendőrség mégsem veszi komolyan ezeket az eseteket, kezdett megfogalmazni egy újabb olvasói levelet. Még hogy az ablaktörő nyílása, mormolta maga elé. Egy autós dudált rá, annyira a gondolataiba mélyedt, hogy átment a piroson, de most ez sem érdekelte. A főtéren megállt. Mindenütt üzletek, feldíszített fenyőfák, színes kirakatok. Itt a karácsony, jó lenne venni valakinek egy fülbevalót vagy egy játékdömpert.

Látó, 2012/7.

Csontos János

CÍM NÉLKÜLI VERSEK

Zenélt a nyelv, s te lépre léptél: labdázott véled ingovány.
Meteorokkal telt a légtér, gyík ejtőzött a szirt fokán.
Flóra és fauna vigasztalt, törvénné ért pár kósza elv.
Körbeülték némák az asztalt, s kitépve hevert lenn a nyelv.

*

Az ómodor, mint szép anakronizmus, a rojtos égen függelék-bazár.
Tépázza bár rövidlító cinizmus, a láthatár az mégsem léthatár.
Az újhazákban mélabús a múlás, pár nemzedék még koloncot cipel.
A volt idő, akár a vakondtúrás, a gazdát indulattal tölti el.
Hisz mit sem ér a csillagképi másság, tűnt égövön csiszolt tapasztalat:
nincs optika, hogy sebtét látva lássák, ki elvérzett a gézkötés alatt.

*

Egy kukoricaföldnyi rögzös pálya, a végtelen sor végén szeder vár rád,
a kapa veszélyes a mezítlábra – s a porciózott örökkévalóság
mint létmodell; de jobban érdekel még a góllövészet metafizikája,
a háztájiban maradsz makacs vendég, és fel sem tűnik: mindig lejt a pálya.

*

Az erdő mint a múlás színhelye. A kultúra mint csillámló hazugság.
Az égbolt ámitással van tele, de sűrű éjet rögzalóság csuk rád.
A máz, mely nap ha éri, megreped. A kanálisba szívárgó vagyon.
Lám, elveszítéd egyetlen pered: az otthonod a baljós ósvadon.

*

Járnak-kelnek a lelki bénák, visszhangoznak a holt szavak.
Harangjaink mind siketnémák, szemünk a szívárványra vak.
Téblábolnak az elhívottak, nyomulnak önhitt törtetők.
Lázban égnék a hült halottak, túszként tartva a tört időt.

*

Vereségem learatom: ez a túlélő-maraton.
 Nem vagyok méltó hírvivőnek, kalpagomra is célba lönek.
 Nem doppingolnak sem piák, sem vérszegény olimpiák.
 Nem hajszol sírba a robot – most épp morzézni tanulok.

*

Egy régi könyv már nem édesszülötted,
 egy régi versnek az vagy: mostoha,
 habár meg nem tagadnád soha,
 korhadozó pálcát tör fölötted,
 talán felszakít a régi ötlet
 hegedt sejtet, elhalt szöveget,
 hogy a lélek is beleremeg,
 míg az emlék táncot rop körötted.

*

Flagellánsok baktatnak az úton,
 törvényüket nem szignálta Newton,
 vár rájuk egy nyirkos, ó kolostor,
 fali szögön pihen meg az ostor.

*

Démonokkal vad csatában óv a pajzsod, brong a bronza,
 forr a vér s a torna díja szíved hölgye, Esperanza.

*

Tán a génék hasonló rajza,
 piruett omló ormokon,
 vagyunk véletlen vérrokon,
 krétával húzott macska-bajsza,
 graffiti-történeti gesztus,
 utcamuzsika, áradó,
 áteredő bennünk a jó,
 körülölel a tenger textus.

*

Az eső csak szemetel, szeplődzik a tócsa.
 Még egy csalfa mese kell eltakarodóra.
 Még egy csiszolt hepiend, halivudi ábránd,
 s elkerül e regiment hollótollat, kátrányt.
 S ím, az idő kiderül, fuldokolsz a porban.
 Hepi vagy már cefetül, a sátán se horkan,
 triumfál a szeráfhad, sose dúrban: mollban;
 a bűnt végképp leráztad – nem tudni, hogy hol van.

*

Ha ismernéd az elkövetkezőket
 egy kitágított jelen foglyaként,
 kit a fátum váltságul ígért
 tárlójában porló múltidőknek,
 tán megölne fád érdektelenség,
 az élet, mely túl titoktalan
 (címszó, kinek rendelt sorsa van),
 s volnál önnön gyászmiséden vendég.

*

Átrepültél három óceánt, négy-öt földrészt, jópár szigetet –
 s ott vagy épp, mint ki sehol se járt. Átrepül a gyermek képzelet.

Magyar Napló, 2012/8.